

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/50/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010200911
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010200911.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu : T.. Y. Y., bytom Y. XXX/XX, V., právne zastúpený : JUDr. Ivanom Vankom, advokátom, so sídlom Floriánska 19, Košice, proti žalovanému : Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. : MV-SLV-1/PK-2010 z 25. februára 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/179/2010-50 z 12. júna 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/179/2010-50 z 12. júna 2012 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj ako „MV SR“) č. p.: MV-SLV-1/PK-2010 z 25. februára 2010, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz MV SR č. 459 z 25. novembra 2009, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods.1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“ alebo „zákon o štátnej službe príslušníkov PZ“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z pripojeného administratívneho spisu zistil, že dňa 12. októbra 2009 bolo voči žalobcovi začaté konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru na základe toho, že žalobca sa stal dôvodne podozrivým, že porušil služobnú prísahu a zvlášť hrubým

spôsobom porušil služobnú disciplínu tým, že dňa 9. októbra 2009 v čase okolo 12.30 hod. v Košiciach na ul. Popradskej pri nákupnom centre Kaufland, spoločným konaním s T.. Q., v čase výkonu štátnej služby zneužil svoje postavenie v PZ tým, že po prevzatí dvoch páchatel'ov priestupku proti majetku od strážnej služby nákupného strediska Kaufland požiadali o úplatok za to, že listinné dôkazy o ich skutku a zadržaní zničia a ich prepustia a nakoľko priestupcovia (pozn. odvolacieho súdu „obvinení z priestupku“) nemali so sebou peniaze, žalobca spolu s T.. Q. prijal úplatok neskôr, na dohodnutom mieste a priestupníkov prepustili bez následnej realizácie v zmysle zákona o priestupkoch, resp. konania podľa Trestného poriadku, pričom konanie žalobcu ako aj T.. Q. bolo so súhlasom priestupcov zaznamenávané TV Markíza.

Odvolávajúc sa na ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/, § 48 ods. 3, § 17 ods. 1, § 238 ods. 1 až 4, § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. dôvodil, že správne orgány pri rozhodovaní v personálnom konaní aplikujú princíp voľného hodnotenia dôkazov spočívajúci v tom, že v hodnotení výsledkov dokazovania je príslušný nadriadený oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. slobodný a v hodnotiacej činnosti je obmedzený iba pravidlami formálnej logiky, ktorým hodnotiace úsudky nesmú odporovať, skúsenosťami z aplikačnej praxe a povinnosťou hodnotiaci záver v rozhodnutí jasne a zrozumiteľne odôvodniť, pričom má povinnosť prikloniť sa - za použitia už uvedených zásad logického myslenia - k jednému z viacerých tvrdení a iné odmietnuť.

Poukázal ďalej na to, že výkon štátnej služby príslušníka Policajného zboru na verejnosti nie je možné považovať za prejav osobnej povahy ani za súčasť jeho základného práva na súkromie a preto nemožno aplikovať § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zhotovovanie obrazovo zvukových záznamov žalobcu pri výkone právomoci podmieňovať jeho súhlasom dodajúc, že je totiž (ako už judikoval Ústavný súd Slovenskej republiky napr. v náleze sp. zn. II ÚS 44/00 z 5. januára 2001) otázkou verejného záujmu umožniť slobodné získavanie informácií o spôsoboch, akými verejní činitelia vykonávajú svoje ústavou, resp. zákonmi zverené právomoci. Uviedol, že verejní činitelia si musia byť vedomí toho, že budú vystavení pozornosti verejnosti a musia akceptovať výkon práva na informácie zo strany verejnosti minimálne v tom rozsahu, v akom svoje právomoci vykonávajú na verejnosti, resp. v styku s verejnosťou. Zdôraznil, že kontrole výkonu právomoci verejných činiteľov nemožno klásť prekážky bezdôvodne rozširujúcim výkladom práva na súkromie spôsobujúcim neprimerané zásahy do práva na informácie dodajúc, že keďže nemožno dosiahnuť účinnú kontrolu verejnej moci bez možnosti prijímať informácie vzťahujúce sa na osoby, ktorým bol výkon verejnej moci zverený, je potrebné konštatovať, že právo na informácie aj v kontexte žalobcovho prípadu je jedným z najvýraznejších zábran zneužívania moci osobami zúčastnenými na jej výkone a preto nepovažoval za dôvodné ani spochybnenie zákonnosti obrazovo-zvukového záznamu tvrdeniami o snahe televízneho spravodajstva vytvárať senzácie a o možnom manipulovaní s obsahom záznamu. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca túto hypotézu nepodložil žiadnymi dôkazmi, podporujúcimi predpoklad, že udalosť prebehla odlišne, než bolo zaznamenané televíziou poukazujúc zároveň na to, že pokiaľ žalobca vníma ako hlavnú úlohu televízneho spravodajstva tvorbu senzácií, ide o jeho subjektívne presvedčenie, na ktoré ma iste právo, ale toto nie je spôsobilé ovplyvniť zákonnosť dôkazu v správnom konaní zdôrazniac, že média majú nezastupiteľnú úlohu pri praktickej kontrole verejnej moci, ktorá je, ako už bolo vyššie uvedené, jednou zo základných pilierov právneho a demokratického štátu.

K tvrdeniu žalobcu, ktorým poukazoval na výpovede zamestnancov strážnej služby obchodného centra Kaufland, ktorí tvrdili, že príslušníci policajnej hliadky odmietli návrhy na „dohodu“ uviedol, že títo vypovedali len k udalostiam, ktorých sa sami zúčastnili nemohli teda vedieť a vypovedať o konaní žalobcu nasledujúcim po prevzatí priestupcov hliadkou PZ a po ich odchode z obchodného centra.

Zdôraznil, že žalovaný prvostupňovým ako aj napadnutým rozhodnutím rozhodol o ďalšom trvaní služobného pomeru žalobcu a nie o jeho vine alebo nevine zo spáchaného trestného činu dodajúc, že trestné konanie ako celok je odlišným konaním než na ňom nezávislé personálne konanie, pričom pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu je potrebné, aby boli splnené všetky jej obligatórne znaky (objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka), zatiaľ čo v personálnom konaní postačuje preukázanie skutku, ktorý bol dôvodom na prepustenie. V tejto súvislosti zároveň poukázal na to, že konanie policajta, ktorým porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom nemusí dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku, avšak je vždy dôvodom na postup podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ dodajúc, že konanie žalobcu, ktorý prijal

úplatok a priestupcov prepustil bez následnej realizácie v zmysle zákona o priestupkoch, resp. konania podľa Trestného poriadku, bolo dostatočne dokázané obrazovo-zvukovým záznamom, výpoveďami priestupcov, ale aj vedúceho hliadky T.. N. Q.. Taktiež považoval za súladný so zákonom spôsob doručovania rozhodnutí žalovaného.

Stotožniac sa celkom s argumentáciou služobných orgánov, že v konaní žalobcu je potrebné vidieť porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho prípadné ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby poukázal na obsah služobnej prisahy z ktorej vyplýva, že policajt má byť čestný, statočný a disciplinovaný a svoje sily a schopnosti vynakladá na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Poukázal tiež na to, že k základným povinnostiam policajta podľa § 48 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ patrí aj povinnosť svedomito si plniť úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, ďalej je povinný vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu, pričom po preskúmaní postupu a napadnutého rozhodnutia žalovaného mal za to, že konanie žalobcu, uvedené v napadnutom rozhodnutí, je v rozpore s obsahom služobnej prisahy a nezodpovedá ani uvedeným služobným povinnostiam príslušníka PZ, pretože by to bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z vyššie uvedených dôvodov žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP, považujúc ju za nedôvodnú, zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc odvolaciemu súdu, aby podľa § 250ja ods. 3 OSP zmenil napadnutý rozsudok tak, že zruší rozhodnutie Ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 25. februára 2010, č. p. : MV-SL-1/PK-2010 a personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 25. novembra 2009 číslo 459 a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie alternatívne sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP). Zároveň si uplatnil náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v sume 467,60 eur.

Nesúhlasiac s názorom súdu prvého stupňa, ktorý vyhodnotil možnosť manipulácie so zvukovo-obrazovým záznamom televíznymi technikmi len za akúsi hypotézu nepodloženú žiadnymi dôkazmi uviedol, že v otázke nezákonnosti vyhotovenia a použitia obrazovo-zvukového záznamu zotrváva na všetkých v žalobe uvedených argumentoch. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že tak žalovaný správny orgán ako aj súd prvého stupňa bral za jednoznačne pravdivé to, že z obrazovo-zvukovým záznamom, ktorý odvysielala TV Markíza nebolo manipulované a to bez toho, aby si túto skutočnosť akýmkoľvek spôsobom overili.

Rovnako nesúhlasil so spôsobom akým sa krajský súd zaoberal jeho námietkou o porušení zásady prezumpcie neviný keď uviedol, že žalovaný prvostupňovým, ako aj napadnutým rozhodnutím rozhodol o ďalšom trvaní jeho služobného pomeru a nie o jeho vine alebo nevine zo spáchania trestných činov. V tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku konštatujúc, že krajský súd si odporuje, a to tak, že v odôvodnení konkrétne uviedol, že : „...Konanie žalobcu, ktorý prijal úplatok a priestupcov prepustil bez následnej realizácie v zmysle zákona o priestupkoch, resp. konania podľa Trestného poriadku, bolo dokázané obrazovo-zvukovým záznamom, výpoveďami priestupcov, ale aj vedúceho hliadky práp. Ladislava Horvátha a súd považuje takéto zistenie skutkového stavu žalovaným za dostatočné.“, teda z vyššie uvedené mu vyplýva, že žalovaný správny orgán mu síce nevyslovil vinu za spáchané trestné činy, avšak jedným dychom uvádza, že prijal úplatok.

Zotrvajúc na dôvodoch, ktoré uviedol v žalobe mal za to, že prepustením zo služobného pomeru príslušníka PZ jednoznačne došlo k porušeniu zásady prezumpcie neviný ako základnej zásady trestného konania, keďže stále prebieha jeho trestné stíhanie a do dnešnej doby nebol riadne odsúdený- teda mu nebola vyslovená vina za predmetný skutok. Konštatujúc, že si je vedomý skutočnosti, že trestné konanie je iným konaním v porovnaní s konaním o jeho prepustení zo služobného pomeru poukázal na to, že skutková totožnosť konkrétneho trestného konania a konania o prepustení zo služobného pomeru neumožňuje, aby s ohľadom na princíp prezumpcie neviný a garancie rozhodovania o vine a treste iba nezávislým a nestranným súdom, žalovaný správny orgán konštatoval, že spáchanie skutkov, ktoré boli základom jeho prepustenia zo služobného pomeru mu bolo „nepochybne preukázané“. V tejto súvislosti

poukázal na to, že mu konanie, ktoré bolo skutkovým základom jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nebolo spoľahlivo, bezpečne a nespochybniteľne preukázané, pričom dôkazné bremeno k jeho preukázaniu zaťažuje žalovaný správny orgán, ktorý toto neuniesol.

Záverom poukázal na to, že správnym a zákonným postupom správneho orgánu, ktorý tento mohol využiť, ak mal dôvodné podozrenie o tom, že porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v štátnej službe by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby, mal byť postup podľa § 46 zákona č. 73/1998 Z. z., teda mal byť dočasne pozbavený výkonu štátnej služby na čas nevyhnutne potrebný na objasnenie jeho konania.

V podaní doručenom súdu prvého stupňa dňa 17. augusta 2012 oboznámil konajúce súdy so skutočnosťou, že na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku sa dňa 9. augusta 2012 pod sp. zn. PK-2T/7/2012 konalo verejné zasadnutie o predbežnom prejednaní obžaloby, na ktorom predseda senátu pri určovaní rozsahu dokazovania na hlavnom pojednávaní nepripustil ako dôkaz obrazovo-zvukový záznam na DVD nosiči, a to z dôvodu jeho nezákonného získania, pričom k tomuto uviedol, že redaktori TV Markíza nepostupovali v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku dodajúc, že Špecializovaný trestný súd ďalej upozornil média, že nemajú právo suplovať orgány činné v trestnom konaní v prípade nedostatočnej situačnej tiesne a tvoriť zo svedkov agentov v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, a že svojím správaním zasiahli do dôkaznej situácie, ktorá mohla byť zabezpečená zákonným spôsobom.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že nakoľko žalobca v podanom odvolaní namieta identické námietky, ktoré sú obsahom aj podanej žaloby, má za to, že nie je účelné opätovne uvádzať skutočnosti, ktoré uviedol vo svojom rozsiahlom vyjadrení k podanej žalobe. Na doplnenie uviedol, že protiprávne konanie bolo žalobcovi v čase rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ riadne a v súlade so zákonom preukázané dôkazmi obsiahnutými v spise, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť aj žalobca. Opätovne zdôraznil, že konanie žalobcu nebolo v samostatnom personálnom konaní posudzované ako konanie majúce znaky trestného činu, ale ako konanie v rozpore so služobnou prisahou a služobnými povinnosťami policajta a ako také bolo aj v personálnom konaní dostatočne preukázané doplniac, že v samostatnom personálnom konaní iba rozhodol o ďalšom zotrvaní žalobcu v služobnom pomere príslušníka PZ, nakoľko nie je oprávnený rozhodnúť o tom, či žalobca svojím konaním spáchal niektorý z trestných činov uvedených v Trestnom zákone. Opätovne poukázal na to, že žalobca nebol zo služobného pomeru príslušníka PZ prepustený z dôvodu, že spáchal identický skutok, ktorý je uvedený v Trestnom zákone, ale z dôvodu, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, a to že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.

Poukázal tiež na to, že odvolací orgán v predmetnej veci odvolávajúci sa na ustálenú súdnu judikatúru, na ktorú poukázal vo svojom vyjadrení k podanej žalobe, nie je viazaný odôvodnením rozhodnutia v trestnom konaní, a to ani v otázke vyhodnotenia dôkazov. Vychádzajúc z ustanovenia § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. uviedol, že po zadovážení a vyhodnotení dôkazov preukazujúcich žalobcovi protiprávne konanie príslušný nadriadený prijal rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu uvedenom v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ citovaného zákona s tým, že zadovážené dôkazy boli získané v súlade s právnymi predpismi, pričom žalobca mal možnosť v rámci samostatného personálneho konania vedeného v súlade s ustanoveniami zákona oboznámiť sa so všetkými vo veci zadováženými dôkazmi.

K námietke žalobcu, ktorou opakovane poukazuje na to, že v predmetnej veci došlo k porušeniu zásady trestného konania prezumpcie nevinoty poukázal na ustálený právny názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého cit.: „V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na aplikovateľnú judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej v konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie nevinoty. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru nie sú otázky jeho viny alebo nevinoty, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru. Preto nemožno vo veci sťažovateľa skúmať otázku prezumpcie nevinoty, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred slovenským trestným

súdom ústavne zaručený obvinenej osobe (uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 366/06-9, uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 345/04-11).

Ďalej argumentoval, odvolávajúc sa na rozhodnutia NS SR sp. zn. SŽ-o-NS 53/03, sp. zn. 6SŽ 120/03, sp. zn. 6SŽ 13/01, sp. zn. 7SŽ 86/02, sp. zn. 7SŽ 34/02, sp. zn. 7SŽ 107/2001, sp. zn. 6SŽ 62/03, sp. zn. 7SŽ 158/2001, sp. zn. 7SŽ 50/02, sp. zn. 6SŽo 98/2008, sp. zn. 6SŽo 118/2008, sp. zn. 6SŽo 272/2008 a sp. zn. 6SŽo 92/2008, že zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania alebo konania o priestupku, keďže porušenie služobnej prisahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku a preto príslušný nadriadený policajta nerieši otázku, či tento spáchal alebo nespáchal priestupok alebo trestný čin.

Taktiež argumentoval právnym názorom Najvyššieho súdu SR, obsiahnutým napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 1SŽ-o-NS 24/04 a sp. zn. 2SŽo 142/2009, že otázka viny z trestného činu nie je predbežnou otázkou, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie o prepustení žalobcu z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. a preto súčasne vedené trestné konanie alebo konanie o priestupku voči žalobcovi nemá vplyv na priebeh samostatného personálneho konania.

Záverom zopakoval, že rozhodnutím ministra vnútra SR o prepustení zo služobného pomeru sa nerozhoduje o vine príslušníka PZ z hľadiska jeho prípadnej trestnoprávnej zodpovednosti podľa Trestného zákona, alebo jeho prípadnej priestupkovej zodpovednosti podľa zákona č. 372/1990 Zb., ale týmto rozhodnutím sa rozhoduje o zotrvaní, resp. nezotrvaní v služobnom pomere, pretože svojim protiprávnym konaním sa spreneveril služobnej prisaha alebo služobným povinnostiam (právnny názor NS SR napr. sp. zn. 8SŽo 92/2009, sp. zn. 1SŽo 98/2008, sp. zn. 1SŽo 108/2008, sp. zn. 1SŽo 91/2008, sp. zn. 8SŽo 125/2008).

Na základe uvedených skutočností považuje napadnutý rozsudok za vydaný v súlade s ustanoveniami OSP, v dostatočnom rozsahu odôvodnený majúc za to, že súd prvého stupňa sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby tento ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach a rozsahu podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prisahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný:

- a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,
- f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného,
- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci, a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 241 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z..

V prejednávanvej veci bolo predmetom súdneho prieskumu podľa § 247 a nasl. OSP preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p. MV-SLV-1/PK-2010 z 25. februára 2010, ktorým zamietlo rozklad žalobcu a potvrdilo Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 459 zo dňa 25. novembra 2009, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ na tom skutkovom základe, že menovaný ako člen a vodič SCV spoločne s veliteľom hliadky eskortnej skupiny OO PZ Košice Západe T.. N. Q. počas výkonu služby dňa 9.10.2009 asi o 12.30 hod. boli stálou službou vyslaní na zákrok do Nákupného centra Kaufland v Košiciach na ul. Popradskej, kde prevzali od súkromnej bezpečnostnej služby (ďalej len „SBS“) záznam ako aj osoby podozrivé zo spáchania priestupku proti majetku H. H. a H. H. (ďalej len „priestupcovia“). Zároveň im bolo oznámené, že jeden z priestupcov bol v poslednom roku už za obdobný priestupok riešený. Nakoľko pri predvádzaní priestupcovia policajnú hliadku z dôvodu obavy pred rodičmi požiadali o neriešenie veci zákonným, ale iným spôsobom, menovaný sa ich spýtal, či majú peniaze. Keď mu oznámili, že nemajú, ale vedia ich zohnať, určil im sumu po 50 eur pre každého z nich, ktorú mali priniesť o 16.00 hod pred OC Lidl na ul. Moldavskej s upozornením, že ak peniaze neprinesú, vec bude riešená zákonným spôsobom. O 16.10 hod sa pri nákupnom stredisku OCLidl na ul. Moldavskej skutočne všetci menovaní stretli, kde členovia uvedenej hliadky PZ prevzali od každého priestupcu úplatok vo výške 40 eur. Na otázku jedného z podozrivých akú majú záruku, že vec nebude riešená zákonným spôsobom, menovaný pred nimi roztrhal záznam, ktorý pôvodne prevzal spolu s priestupcami od SBS Nákupného strediska Kaufland a priestupcov prepustil bez následnej realizácie v zmysle príslušných zákonov. Urobil tak aj napriek vedomosti, že H. H. bol už za obdobný skutok postihnutý v predchádzajúcich 12 mesiacoch a teda hrozilo mu trestné stíhanie za prečin. Preberanie finančných prostriedkov policajnou hliadkou bolo snímané obrazovo i zvukovo pracovníkmi televízie Markíza, ktorých priestupcovia vopred informovali o dohodnutom stretnutí pred OC Lidl na ul. Moldavskej.

Podstatou sporu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného bolo v danej veci posúdenie, či žalobca svojím správaním porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a z uvedeného dôvodu bolo jeho ponechanie v služobnom pomere na ujmu dôležitých

záujmov štátnej služby (§ 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.).

Z obsahu odvolania jednoznačne pre najvyšší súd vyplývajú dve nosné námietky žalobcu, ktorými odôvodňoval relevanciu odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa a to jednak, že obrazovo-zvukový záznam na DVD nosiči je nezákonným dôkazom, ktorú skutočnosť, ako uviedol v doplnenom podaní, potvrdil aj Špecializovaný trestný súd v rámci trestného stíhania vedeného proti jeho osobe a jednak, že prepustením zo služobného pomeru došlo v jeho prípade k porušeniu zásady prezumpcie neviny ako základnej zásady trestného konania, nakoľko trestné stíhanie vo vzťahu k jeho osobe nebolo do podania odvolania skončené právoplatných rozhodnutím súdu.

Najvyšší súd posúdiac prioritne dôvodnosť námietky o nezákonne použitom dôkaze - obrazovo-zvukovom zázname na DVD nosiči, v konaní vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ uvádza, že uvedená námietka by mala vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného relevanciu avšak iba za predpokladu, že tento dôkaz by bol jediným alebo kľúčovým dôkazom usvedčujúcim žalobcu z konania, ktorého dôsledkom bolo jeho prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. Z obsahu administratívneho spisu je však zrejmé, že skutkový stav je v danej veci založený na rozsiahlom dokazovaní, v rámci ktorého boli vypočutí samotný žalobca, T.. N. Q., „obvinení z priestupku" H. H., H. H., ďalej T.. C. V., W.. Y. Y., H. L., L. K., Y. H. M. a rovnako bolo vykonané dokazovanie pracovným posudkom, fotokópiou knihy inštrukcií, hliadkovej knihy a záznamu zo služby z dňa 9. októbra 2009, dielov A pokutových blokov na mená priestupcov, fotokópiou hliadkovej knihy žalobcu s dodatočne dopísanými výsledkami činnosti - uloženie blokovej pokuty priestupcom, výsledkami lustrácie H. H., fotokópiou zápisu o udalosti spracovaného pracovníkmi SBS Nákupného strediska Kaufland v Košiciach na ulici Popradskej zo dňa 9.10.2009, úradnými záznamami a záznamami o oboznámení žalobcu s príslušnými internými predpismi MV SR upravujúcimi disciplíny príslušníkov PZ a na základe takto vykonaného dokazovania nemohol najvyšší súd dospieť k inému záveru, ako žalovaný správny orgán, ktorý využijúc zásady logického myslenia správne dospel k ustáleniu skutkového stavu majúcemu jasný podklad vo vykonanom dokazovaní.

Keďže z uvedeného nesporne vyplýva, že obrazovo-zvukový záznam nebol jediným dôkazným prostriedkom usvedčujúcim žalobcu z konania nezlučiteľného s profesionálnym a morálnym charakterom štátnej služby príslušníka PZ odvolací súd túto námietku vyhodnotil za nedôvodnú.

Na podporu vyššie uvedeného najvyšší súd dodáva, že sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného posilnenou rozsiahlou judikatúrou ústavného súdu a najvyššieho súdu pojednávajúcou o relácii trestného konania a tzv. personálneho konania resp. disciplinárneho konania (konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru) nezistiac v danom prípade dôvod odkloniť sa od svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej súčasne vedené trestné konanie alebo konanie o priestupku voči žalobcovi nemá vplyv na priebeh samostatného personálneho konania (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2SŽo/142/2009) dodajúc, že z tohto dôvodu nebolo ani potrebné venovať pozornosť návrhu žalobcu, ktorým „inštruoval" žalovaného na postup podľa § 46 zákona č. 73/1998 Z. z., t. j. že mal byť do právoplatného skončenia trestného konania dočasne pozbavený výkonu štátnej služby.

Pokiaľ sa jedná o námietku, ktorou žalobca namietal porušenie základnej zásady trestného konania a to zásady prezumpcie neviny, najvyšší súd považuje túto námietku za irelevantnú, keď poukazuje v tejto súvislosti ustálený právny názor ústavného súdu, v zmysle ktorého „Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru nie sú otázky jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru. Preto nemožno vo veci sťažovateľa skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred slovenským trestným súdom ústavne zaručený obvinenej osobe..." (uznesenie ústavného súdu III. ÚS 366/06).

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých

pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie, nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým - verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym, v rámci ktorého majú účastníci rovné postavenie. Služobný pomer sa od pomeru pracovnoprávného výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia - služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom - rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutí žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevzhladol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené, považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku súdu prvého stupňa za nedôvodné, také, ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.